

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการสรุปผลการวิจัย การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบ และไม่มีเสียงประกอบ ผู้วิจัยขอเสนอสาระสำคัญของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการฟังเทปเสียงสารคดีที่มีและไม่มีเสียงประกอบ

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนตามอดที่ฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบ และไม่มีเสียงประกอบมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนตามอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ และโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2531 จำนวนทั้งสิ้น 28 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 14 คน โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ในภาคการศึกษาปลายปีการศึกษา 2530 ในการแบ่งกลุ่ม เพื่อให้ทั้งสองกลุ่มมีความสามารถใกล้เคียงกัน ผู้วิจัย

ให้ทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบความรู้พื้นฐานก่อนการทดลอง จากนั้น ผู้วิจัยจัดกลุ่มที่ 1 เข้ารับการฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบ และกลุ่มที่ 2 เข้ารับการฟังเทปเสียงสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบ ซึ่งเทปสารคดีนี้มีทั้งหมด 4 เรื่องหลังจากฟังเทปแต่ละเรื่องแล้ว ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทันที เพื่อวัดความรู้ของกลุ่มตัวอย่างหลังจากการทดลอง ให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อที่ทำถูก และ 0 คะแนน สำหรับข้อที่ทำผิด ผู้วิจัยรวบรวมคะแนน และนำข้อมูลทั้งหมดไปคำนวณหาคะแนนเพิ่ม (Gain Score) ของนักเรียนแต่ละคน แล้วจึงนำคะแนนเพิ่มนี้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามอันดับประถมศึกษาปีที่ 3 จากการฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบและไม่มีเสียงประกอบ 4 เรื่อง พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบและไม่มีเสียงประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 .

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สรุปได้ว่า การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มของนักเรียนตามอันดับที่เรียนด้วยการฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบ และกลุ่มของนักเรียนตามอันดับที่เรียนด้วยการฟังเทปสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย แต่ผลการวิจัยที่ได้นี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของจรุงชาติ ศุภนิชฌ์นาม (2524: 54, 81-84) ซึ่งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านพุทธินิสัยของนักเรียนจากการใช้สไลด์สีประกอบคำบรรยาย กับสไลด์สีประกอบคำบรรยายและเสียงดนตรี และสไลด์สีประกอบคำบรรยายและเสียงประกอบธรรมชาติ ปรากฏผลว่า ปริมาณการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยสไลด์สีชุดประกอบคำบรรยายทั้งสามแบบไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จรุงชาติ อภิปรายผลการวิจัยว่า การที่เสียงดนตรี และเสียงประกอบธรรมชาติไม่มีอิทธิพลต่อปริมาณการเรียนรู้และความคงทนในการจำ อาจเป็นเพราะลักษณะของภาพลโลด์ และคำบรรยายของลโลด์เทปมีความชัดเจนดีแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องใช้เสียงดนตรี หรือเสียงประกอบธรรมชาติมาช่วยอีก แต่เสียงดนตรีและเสียงประกอบธรรมชาติก็มีผลในแง่ของความชอบ ซึ่งผู้เรียนมีความพอใจที่จะฟังคำบรรยายที่มีเสียงดนตรีและเสียงประกอบธรรมชาติร่วมอยู่ด้วย

ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่าคำบรรยายที่ชัดเจน มีการเรียบเรียงเนื้อหาที่ดีแล้วสามารถทำให้ผู้เรียนฟังและจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ดีไปด้วย จึงเป็นเหตุให้เสียงประกอบไม่มีผลต่อการเรียนรู้โดยตรง อย่างไรก็ตามนักเรียนตาบอดสามารถใช้ประสบการณ์เก่าจากการฟังเสียงต่าง ๆ ที่เรียนรู้มาแล้วของเขาให้เป็นประโยชน์ในการฟัง เรื่องสารคดีจากการทดลองนี้ และในทางกลับกันเขาก็สามารถใช้เสียงประกอบจากเรื่องที่ได้ฟังมาเป็นประสบการณ์ใหม่ต่อไป

อนึ่ง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มของนักเรียนตาบอดที่เรียนด้วยการฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบ และกลุ่มของนักเรียนตาบอดที่เรียนด้วยการฟังเทปเสียงสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ในครั้งนี้ อาจเป็นเพราะเหตุผลหลายประการดังต่อไปนี้

1. คนตาบอดใช้โสตสัมผัสเป็นช่องทางที่สำคัญในการเรียนรู้ ซึ่งนักการศึกษา (วรวนักร์ ภูพันธ์ศรี 2526: 133 ; Lowenfeld 1963: 256) กล่าวว่า การฝึกฝนทักษะทางการฟังของคนตาบอดที่มากขึ้น เป็นผลให้คนตาบอดมีความคุ้นเคย และมีสมาธิในการฟังที่ดีกว่าคนปกติทั่วไป เสียงประกอบในการทดลองนี้จึงเป็นสิ่งเร้าที่ไม่พิเศษอันจะมีผลต่อการเรียนรู้เนื้อหาของเรื่องที่ฟัง

2. เมื่อพิจารณาทារางที่ 4.1 พบว่าคะแนนเฉลี่ยรวมของนักเรียนตาบอดที่เรียนจากเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบทั้ง 4 เรื่อง เท่ากับ 2.82 มากกว่าคะแนน

เฉลี่ยรวมของนักเรียนตามอดที่เรียนจากเทปเสียงสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบทั้ง 4 เรื่อง เท่ากับ 2.68 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละเรื่อง ก็พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนจากการฟังเทปเสียงสารคดีเรื่องที่ 1, 2 และ 3 นักเรียนที่ฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนจากการฟังเทปเสียงสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบ แสดงให้เห็นว่า เสียงประกอบมีส่วนช่วยให้ผลการเรียนรู้เรื่องสารคดีของนักเรียนตามอดดีกว่าการเรียนรู้เรื่องสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบ ซึ่งความแตกต่างเพียงเล็กน้อยนี้อาจเป็นผลทางอ้อมของเสียงประกอบที่มีต่ออารมณ์และความพอใจของนักเรียนตามอดเช่นเดียวกับผลการวิจัยของจรุงชาติ-คุณิษฐนาม (2524: 81-84)

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อทดสอบความแตกต่างนี้ด้วยวิธีการทางสถิติ พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าเหตุผลส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากการผลิตเทปเสียง ซึ่งต้องการให้การบันทึกเสียงคำบรรยายของเทปเสียงทั้งสองแบบนี้มีลักษณะเหมือนกัน แต่ในส่วนของการบันทึกเสียงของเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบนั้น ในบางตอนของเทปเสียง ธรรมชาติของคำบรรยายบางช่วงมีลักษณะไม่เอื้อแก่การตัดต่อ เพื่อที่จะผสมเสียงประกอบให้เหมาะสม เสียงประกอบในส่วนนั้นจึงมีลักษณะเป็นเสียงประกอบฉากหลัง (Sound Backgrounds) คลอไปพร้อมกับเสียงคำบรรยาย

3. จากกราฟที่ 4.1 แสดงให้เห็นถึงคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนจากการฟังเทปเสียงสารคดีเรื่องที่ 1, 2 และ 3 นักเรียนที่ฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนจากการฟังเทปเสียงสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบ แต่ในเรื่องที่ 4 ซึ่งเป็นเรื่องสุดท้าย คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนจากการฟังเทปเสียงสารคดีที่มีเสียงประกอบมีคะแนนต่ำกว่าคะแนนของนักเรียนที่เรียนจากการฟังเทปเสียงสารคดีที่ไม่มีเสียงประกอบ ทั้งนี้เนื่องจากจากการทดลองนี้ได้กระทำต่อเนื่องกันทั้ง 4 เรื่อง ถึงแม้มีการทำกิจกรรมระหว่างการฟังเรื่องแต่ละเรื่องแล้วก็ตาม เมื่อถึงเรื่องสุดท้ายนักเรียนอาจจะเกิดความล้า ซึ่งทำให้เสียงประกอบที่ใช้ประกอบคำบรรยายกลายเป็นเสียงรบกวนไปได้ (Poulton 1978: 1069 - 1078 ; Breadbent 1958 อ้างถึงในวิภา ศิริสุข 2523: 14)

ข้อเสนอแนะ

1. จากการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากเทปเสียงสารคดีที่มีและไม่มีเสียงประกอบในครั้งนี้ เห็นได้ว่าการผลิตเทปบันทึกเสียงที่มีเสียงประกอบต้องอาศัยผู้มีความรู้ ความชำนาญเป็นอย่างมาก ในการคัดเลือกเสียงประกอบที่ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาคำบรรยาย และสามารถให้เสียงประกอบให้ถูกจังหวะว่าเมื่อไร ควรใช้ ใช้เป็นเวลานานแค่ไหน ระดับเสียงดัง-ค่อยเพียงไร
2. ควรมีการวิจัยทำนองนี้อีก โดยเปรียบเทียบเสียงประกอบที่คนตาบอดมีความคุ้นเคยแล้วกับเสียงประกอบที่คนตาบอดยังไม่เคยรู้จัก เพราะเรื่องบางเรื่องเราไม่สามารถให้คนตาบอดสัมผัสสิ่งเหล่านี้ได้โดยตรง จึงเป็นที่น่าศึกษาว่าผู้ที่ใช้โสตสัมผัสอย่างเชี่ยวชาญ เช่น คนตาบอด สามารถเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ได้เพียงไร เมื่อใช้เสียงประกอบที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน
3. ควรมีการศึกษาในทำนองนี้อีกกับนักเรียนตาบอดชั้นอื่น ๆ เพื่อศึกษาต่อไป ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ ในการนำเสียงประกอบมาใช้ในการเรียนการสอนสำหรับคนตาบอด

บรรณานุกรม